

man Samfundet en meget stor Byrde. Vi have imidlertid ikke troet, at det var muligt i denne Henseende at komme til noget, der var meget afvigende fra den hidtil fulgte Praksis. Vi vide meget vel, at hele dette Spørgsmaal ogsaa allerede tidligere i dette Ting har været fremdraget, men at det andet Ting har stillet sig paa et fra disse mine Ansøkelser ret afvigende Standpunkt, og i Stedet for at den tidligere Indfødsretslov, Indfødsretten selv, om jeg saa maa udtrykke mig, hvilede paa en egoistisk Betragtning, idet man den Gang kun gav Indfødsret til dem, om hvem man kunde sige, at Staten virkelig havde en Fordel af at knytte dem til Staten, saa gaar man nu den modsatte Vej, den, hvad jeg ogsaa anerkender, mere humane Vej og siger: Har den og den Person nu ikke været saa længe her i Landet og er groet sammen med vore hjemlige Forhold, at det vilde være billigt og humant, efter saa lang Tids Forløb og efter et velført Livned, i den Henseende at stille ham lige med vore indfødte? Seg kan godt hylde den Betragtning, men det vil nu altid være saaledes, at det kommer ikke an paa Reglen, den kan man nok blive enig om, men det kommer an paa Undtællingen i det enkelte Tilfælde, det kommer an paa i det enkelte Tilfælde at være lidt mere eller lidt mindre nøjeregnende med, hvad man anser for et tilstrækkeligt Fundament for en saadan Begæring, et tilstrækkeligt Vidnesbyrd om vedkommendes Værdighed til at modtage en saadan Gave som Indfødsretten er og ogsaa fremdeles maa blive. — Disse Betragtninger have imidlertid ikke ført Udvalget videre end til at udtale som ønskeligt, at der for Fremtiden ved Ansøgninger om Indfødsret maatte komme til at foreligge, jeg vil just ikke sige sydligere, men mere positive Oplysninger om vedkommende Person, end det nu er Tilfældet. Vi gaa nemlig ud fra, at man saavel i dette som i det andet Ting, selv om man er meget human, maatte kunne fordrø, at for at man kunde meddele en Person Indfødsret, maatte vedkommende i alt Fald have vidst at bevare indtil det sidste en vis økonomisk Selvstændighed, ihvor beskeden end hans Livsstilling maatte være, og der maatte da ogsaa i ethvert Tilfælde kunne fordrø, at Personer, paa hvis private Liv og Færd der kunde udsættes noget, af hvilken Art det end maatte være, ikke kunne saa Indfødsret, men maatte, som hidtil, blive forsørgede paa sædvanlig Maade. De ville derfor ikke komme til at lide Nød, men Forholdet vil for deres Vedkommende kun blive dette, at de ikke saa Delagtighed i de Goder, som Meddelelse af Indfødsret giver. Men naar

man ser paa den Mængde af Attester, som ligge ved disse 310 Ansøgninger, og ser det store Arbejde, som Ministeriet i den Anledning har haft og har for at skaffe yderligere Oplysninger om Forholdene, hvor der dertil findes Anledning, saa have vi ikke kunnet tilbageholde den almindelige Bemærkning, at disse Attester vidne om den samme sorgelige Svaaghed, som Attester nu om Stunder i Almindelighed lide under. De ere affattede i saa almindelige Udtryk, og der er som oftest egentlig intet positivt Indhold i dem, saa at man i alt Fald er tilbøjelig til at tillægge dem overordentlig lidt Værdi. Det er jo desværre blevet Tilfældet her i Landet og vel ogsaa andetsteds, at Folk med Hensyn til Udtevelse af skriftlige Bevidnelser ere overordentlig liberale. De tage det ikke saa nøje — naar de ikke sige noget, der er usandt, saa lade de meget ligge, som man altsaa, naar man læser en saadan Attest med Forstand, maa søge imellem Linierne. En Attest har i mine Dine væsentlig Betydning som Maalestok for, hvad der ikke er sagt, og jeg søger altsaa: hvad er der ikke bevidnet her, og der er jeg i Tvivl, om det forholder sig paa den ene eller den anden Maade. Det er altsaa med Hensyn til disse Attester, paa Grundlag af hvilke man nu indstiller til og ogsaa meddele Indfødsret, at Udvalget udtaler — og jeg tror ogsaa, at Mindretallet er enig derved — at man kunde ønske at give dem et noget mere positivt Indhold.

Der foreligger navnlig her blandt disse Ansøgere ikke saa faa, om hvilke det tilfældig i Aftenerne er oplyst, at de have haft Hjælp af de fattiges Kasse. I Almindelighed er Udvalgets Flertal af den Mening, at Personer, som ikke have kunnet holde sig opret uden Hjælp af det offentlige, selv om det er af de fattiges Kasse, ikke have bevaret en saadan Selvstændighed, at der bør gives dem Indfødsret, men Udvalget har ikke dristet sig til i Anledning af de Tilfælde, her foreligge — de ere opførte i Betænkningen — at gøre nogen Indstilling, fordi der er mangfoldige andre Ansøgere, med Hensyn til hvilke man maa have en vis Mistanke om, at de Folk umulig have kunnet klare sig uden Hjælp fra den ene eller den anden Side, rimeligvis ogsaa fra de fattiges Kasse, og vi vilde altsaa ved nu ikke at indstille dem, der have modtaget en saadan Hjælp, udsætte os for at begaa en Uret over for dem, al den Stund vi have Mistanke om, at adskillige andre ere i samme Tilfælde. Hvor let man overhovedet tager sig det med Udtevelsen af Attester om hæderlig og retskaffen Vandel, afgiver i øvrigt